TWO ANT STORIES FROM THE TERRITORY OF THE ANCIENT KINGDOM OF WESTERN TIBET

A CONTRIBUTION TO THE QUESTION OF THE GOLD-DIGGING ANTS

By A. H. FRANCKE

Early in 1901 when stationed as a missionary at Khalatse on the Upper Indus, more than 50 miles West of Leh, I received a letter from Dr. B. Laufer in which he asked me to tell him, if the Tibetans of Ladakh had stories of gold-digging ants. Without delay I asked our mission-schoolmaster, *Ye-shes-rig-'adzin*, if he could answer that question, and he at once replied in the affirmative. He said that he was certain that a particular kind of ant was a gold-digger. He went off in search of it, and a few minutes later he presented me with a specimen. It was a real ant of a rather large type, but not quite the size of the German Rossameise. Then I asked the schoolmaster, if he could not let me have a story of their gold-digging. He went to the village to make enquiries about it, and soon after he handed over to me a piece of paper on which he had written what he was told. The text was apparently procured from the chief tale-teller of Khalatse, *bKra-shis-rgya-mtsho-pa*. I made an extract of the contents of the first of the two stories contained in the MS and sent it to Dr. Laufer, on the 27th of April 1901. Dr. Laufer made use of my extract for his paper "Die Sage von den goldgrabenden Ameisen", T'oung Pao, Série II, vol. IX, p. 429 seq., where it occupies 14 lines.

As I am of opinion that these tales are of considerable importance, I herewith offer them to the public in full, both text and

English translation, for the first time. Although Khalatse appears at present to be a genuine Lamaist-Tibetan settlement, my researches more than twenty years ago have proved that in ancient times it was a colony of Gilgit Dards. A single remnant of the former Dard language of the settlement was preserved in a prayer addressed to the spirit of the home in one (or several) of the houses. Besides, the names of some of the clans in the village point to their Dard origin. All the results of my researches were published in two papers:

1) A language map of West Tibet, JASB, 1904, p. 1—6.

2) The Dards at Khalatse, MASB, 1906, p. 413 sq.

From all this it follows that the tales of the gold-digging ants may be of Dard as well as Tibetan origin.

Although neither of the stories tells of gold-digging ants, one of them speaks of ants who dive for gold, and the other of ants who bury valuable provisions in the ground and keep them there till they are wanted.

These tales together with what was said in the beginning about a particular kind of ant which is called the gold-digger, make us believe that Herodotus was right when he called the gold-digging creatures of his tale "ants" and not "marmots" or otherwise. As was pointed out by Dr. Laufer, several modern interpreters of Herodotus, viz. Cunningham, Lassen, Rawlinson, and O. Schrader have suggested that the "marmot" or another similar animal should be substituted for "ant" in Herodotus' story.

གྲོ་མོག་འབུ་རྟིག་གི་སྒྲུངས་ཡིན།

I.

ཡུལ་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཞིག་ལ་རྒྱལ་པོ་ཆེན་པོ་ཞིག་ཡོད་ཙུག ། རྒྱལ་པོ་དེའི་མིང་ལ་ཁྲི་ཐོབ་ཞུ་ཅན ། དེའི་རྒྱལ་པོ་ལ་བུ་མོ་ཞིག་ཡོད་ཙུག ། དེ་བུ་མོའི་མིང་ལ་ཉི་དར་མཁན་ཟེར་ཅན། ཡང་ཡུལ་རྒྱ་ཆེན་པོ་ཞིག་ལ་བློན་པོ་ཆེན་པོ་ཞིག་ཡོད་ཙུག། དེའི་བློན་པོའི་མིང་ལ་དཀར་རི་ཐོབ་[1]ཞུ་ཅན། དེའི་བློན་པོ་ལ་བུ་ཚ་ཞིག་ཡོད་ཙུག། དེའི་བུ་

[1] དཀར་རི་དོབ་

ཚ་ལ་རྒྱལ་པོ་ཁྲི་ཐོབ་ཀྱི་བུ་མོ་དེ་བག་མ་ལ་འདྲིས་པའི་[1] ། རྒྱལ་པོས་བུ་མོ་ལ་རིན་མང་པོ་ཟེརས། འདྲི་ཆང་[2]ལ་ནས་ཁལ་བརྒྱ། བསྐྱེན་ཆང་ལ་ནས་ཁལ་ལྔ་བཅུ། ནོ་མ་རིན་ལ་ནས་ཁལ་གཉིས་བརྒྱ ། བགོའི་རིན་ལ་ཀྱིར་མོ་སྟོང་དང་དགུ་བརྒྱ་ཟེརས་པའི། དེ་ཟུག་མང་པོ་ཟེར་ནའང། བློན་པོས་སྤྱིབ་ཅིག་ལ་བཏངས་པའི། དེ་ནས་བློན་པོས་རྒྱལ་པོ་ཁྲི་ཐོབ་ལ་ཞུས་པ ། བུ་མོའི་བདག་རག་ཚང་མ་གསེར་བཙོ་སྐྱེ་བཏང་དགོས། ཟེརས་པའི། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས། དེ་ཟུག་གསེར་མང་པོ་ག་ནས་ཁྱིང་ཡིན། བསམ་སྟེ། ཚོར་ཀ་སོང།

དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་སྐུ་དྲག་དང་ཡུལ་མི་ཚང་མ་བསྡུ་སྟེ ། གྲབས་བཙོས་པའི ། སུ་ལ་གསེར་ཡོད་ནའང། ཁྱིང་དགོས། ངས་དངུལ་བཏང་ཡིན་ཟེརས་པ། གསེར་ཀུ་ཙུན་ཞིག་ཡང་མ་ཐོབ ། དེ་ནས་ལྷ་ཟེར་གྱིས་རྒྱལ་པོ་ལ་ཞུས་པ ། རྒྱལ་པོ་ལེ ། གསེར་མཚོའི་ནང་ནས་ཡོང་ཅན ། མཚོའི་ནང་ན་མི་ལ་ཅི་ཐུབས་ན་ཡང ། མི་ཉན ། གྲོ་མོག་འབུ་རྟིག་རྒྱུའི་ནང་ལ་ཆ་ཅིས་ལྡངས་པ་ཡོང་ཅན། གྲོ་མོག་གི་རྒྱལ་པོ་ཟུམ་བ་རྒྱལ། ཟེརས། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་ཟེརས་པ ། གྲོ་མོག་གི་རྒྱལ་པོ་སའི་ནང་ན་ག་ཟུག་ལ་ཟུམ་ཡིན། ཟེརས་པ། ལྷ་ཟེར་གྱིས་ཞུས་པ ། ན་མཁའ་ནས་ཆར་པ་ཞིག་བབ་ན། ཁོང་ཚང་མ་སའི་ནང་ནས་ཕྱི་ལ་རྒྱུ་བིང་སྟེ་ཡོང་ཅན ། དེ་ནས་ཁ་ཅིག་ཟུམ་སྟེ་རྒྱལ། རྒྱལ་པོ་སྟོན་ཟེར་ཡིན། དེ་ཟུག་བཙོན། གྲོ་མོག་བུ་རྟིག་གི་རྒྱལ་པོ་ཐོབ་ཡིན་ཟེརས །

དེ་ནས་ལུང་པའི་སྤྱི་ལ་བླ་མ་མཆམས་པ་ཞིག་ཡོད་ཙུག ། དེའི་བླ་མ་ལ། ཆར་པ་ཡོང་ཐུག་ཟེར་བ་མི་ཞིག་བཏངས་པའི། ཆར་པ་ཀུ་ཙུན་ཞིག་ཡོངས་པ་སང། ལྷ་

[1] ཀྱིས་པའི་ [2] ཀྱི་ཆང་

ཟེར་དེ་ཡི་སྤྱ་རྩ་སོང་སྟེ་བལྟས་པ། གྲོ་མོག་ཆེན་པོའི་རིགས་ཁ་ཅིག་ཟུམ་བ་ཐུབ་སྟེ། མཁར་ལ་རྒྱལ་པོའི་ཅར་ཁྲིས་པ། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས་ཟེརས་པ། ལྷ་གྲོ་མོག་ཀུན། ཁྲི་ཞིའི་རྒྱལ་པོ་དེ་སུ་ཡིན། ང་ལ་ཤོད། དེ་མིན་ན། ཁྱེད་ཚང་མ་བསད་དེ་མེད་མཁན་བཅོ་ཡིན་ཟེརས་པ། གྲོ་མོག་གི་རྒྱལ་པོ་དེན་ན་ཁྲོ་ལ་ཡོད་ཙུག། རྒྱལ་པོས་དེ་ཟུག་ཟེརས་པ་སང་། ཁོ་འཛིགས་དེ། གཅིག་གིས། ང་ཡིན་ཟེརས་པའི། དེ་ནས་རྒྱལ་པོས། ཁྱེད་གྲོ་མོག་གི་རྒྱལ་པོ། ཁྱེད་ཀྱི་གྲོ་མོག་ཚང་མ་བསྡུས་དེ། མཚོའི་ནང་ནས་གསེར་མང་པོ་ཕྱིང་ཙུག། དེ་མིན་ན། ཁྲི་རང་བསད་ཡིན། ཟེརས་པ་སང་། གྲོ་མོག་གི་རྒྱལ་པོ་སོང་སྟེ། གྲོ་མོག་ཚང་མ་བསྡུས་པ། སྟོང་གཉིས་ཟམ་སོང་།

དེ་ཚང་མ་ཁྲིད་ནས། མཚོའི་གྲམ་ལ་སོང་། དེ་ནས་གྲོ་མོག་ཚང་མའི་སྐྱིད་པ་ལ་དར་སྐུད་བཏགས་དེ། རིས་མོ་བཏང་གིན་ཞིག་སོང་སྟེ། གྲོ་མོག་འབྲུ་རྫིག་རེ་རེས་གསེར་དོ་ལ་ཕྱེད་རེ་ཕྱིང་སྟེ། ཟླ་བ་གཅིག་ཟམ་ཕྱིངས་པ། རིམ་པ་བཞིན་གསེར་མང་པོ་ཐོབ་སོང་། དེ་ནས་རྒྱལ་པོ་མང་པོ་འཐད་སོང་། གྲོ་མོག་ཚང་མ་ལ་ཕེ་མར་མང་པོ་རྩ་སྟེ། མགྲོན་ཆེན་པོ་བཏངས་ནས། ཁོང་ལ་དགོངས་པ་བཏངས་སོང་། གྲོ་མོག་འབྲུ་རྫིག་གི་སྐྱེད་པ་ཁྲ་མོ་ཆ་ཅེས་དེ། མཚོའི་ནང་ནས་གསེར་ཕྱིང་ཟ་ན། དར་སྐུད་བཏངས་པ་སང་ཡིན་ནོག།

དེ་ནས་གསེར་མགར་ཁྲིད་སྟེ། གསེར་ཚང་མ་ལ་ཡ་ཅགས་དང་། བདག་སྐྱེ། ཀ་གུ་ཚང་མ་གསེར་ལ་བཅོས། དེ་ནས་བློན་པོས་ཇོ་པ་ཁྲིངས་པའི། ཇོ་པ་བརྒྱ། བཀྲ་ཤིས་པ་བདུན། དྲ་མན་བདུན། སུ་རྣ་བདུན། འཁོར་འགོ་གསུམ་དང་བཅས་ཁྲིངས་པའི། ཁོང་ཚང་མ་ཁྲི་ཐོབ་རྒྱལ་པོའི་མཁར་ལ་སོང་སྟེ། ཉག་བདུན་བག་སྟོན་བཏངས། ཉག་བདུན་སོང་བ་དང་བག་མ་ཁྲིས་པའི། དེ་ནས་བློན་པོ་ཡང་།

གསེར་གྱི་ཆ་ལག་ཚང་མ་འདུག་བསམ་སྟེ་མང་པོ་འཐད་སོང་། དེར་ཡང་བག་སྟོན་ཉག་བདུན་བཏངས། དེ་ནས་ཕྱིན་རྒྱལ་པོ་དང་བློན་པོ་གཉིས་ཀ་སྐྱིད་པོ་བཅོའིན་ཞིག་འདུག།

II.

ཡང་གྲོ་མོག་གི་གཏམ་དཔེ[1] ཡིན། ཡུལ་ཆེན་མོ་ཞིག་ལ་པ་ཆ་ཆེན་པོ་ཞིག་ཡོད་ཚུག། དེའི་པ་ཆ་དེ་ཞག་ཅིག་ལ་ཐང་ཆེན་མོ་ཞིག་གི་ཁ་ཡངས་པ་ལ་སོང་སྟེ། མགྲོན་ཆེན་མོ་ཞིག་བཅོས། མགྲོན་ཟ་མི་སྟོང་ཁ་ཅིག་ཡོད་པ་ཡིན། དེའི་མགྲོན་ཟ་ཚར་བ་དང་། ཚང་མས་འདའ་སྡོ། ཁའི་འབུ[ད]་མཁན་གྱི་འབྲས་ཚང་མ་སའི་ཁ་ཕོས།[2] དེ་ནས་དེའི་འབྲས་ཕང་མཁན་ཚང་མ། གྲོ་མོག་འབྲུ་རྫིག་ཚང་མ་ཡོང་སྟེ། རེ་རེ་འཁྱེར་དེ། སའི་མཐིལ་ལ་སླུས་སོང་། དེ་སླུ་ཚར་བ་དང་། ཡང་གཞན་མ་ཡུལ་ཞིག་གི་པ་ཆ་ཆེན་པོ་ཞིག་གིས་དེ་མགྲོན་བཏང་མཁན་གྱི་པ་ཆ་ལ་དམག་ཁྲིངས། དེའི་དམག་ཚང་མ་དེའི་མགྲོན་བཏང་སའི་ས་ཁྲད་ལ་དགོངས་ལ་ལུས། དེ་རྩ་ཤིང་དང་ཆུ་མེད་པའི། དེའི་དམག་ཚང་མ་ལྟོག་རི་ལ་ལུས་སོང་།

གྲོ་མོག་འབྲུ་རྫིག་ཚང་མ་ལ། དེའི་དམག་ཚང་མ་ཟ་ཅིས་མེད་པར་མཐོང་སྟེ། དེའི་འབྲས་ཚང་མ་སའི་མཐིལ་ནས་ཕྱིང་སྟེ་ཁྲིང་སྟེ། དེ་དམག་ཚང་མ་ལ་བཏངས་པ། དེ་དམག་ཚང་མ་གྲངས་སོང་བའི། དེ་ནས་དེ་དམག་དཔོན་དེས་གྲོ་མོག་དེ་ལ་འདྲིས་པ། ལྷ་གྲོ་མོག། ཁྱེད་ཀུན་ལ་འདི་ཟུག་འབྲས་བཙོས་མཁན་དེ་ག་ནས་ཁྲིངས། གྲོ་མོག་ཀུན་གྱིས་ཟེརས་པ། པ་ཆ་ལེ། ཨ་ངེས་ཡུལ་ཞིག་ལ་པ་ཆ་ཆེན་པོ་ཞིག་ཡོད། དེའི་པ་ཆ་དེ་འདི་ས་ཁྲད་ལ་མགྲོན་བཅོ་བ་ལ་ཡོངས། དེ་མགྲོན་བཅོ

[1] གཏམ་སྤེ

[2] the text adds: ཕོས་དེ་ན་ཚང་མ་ཕྱིར་ལོག་སྟེ་ཡོངས་

སྟེ། ཟ་ཚར་ར་དང༌། ཚང་མས་འདད་སྟེ། ཁའི་ཁ་སྲུད་མཁན་གྱི་འབྲས་ཚང་མ་ཐོས་བཏངས། ཁོང་སོང་བ་དང༌། ང་ཞས་རྒྱག་སྟེ། སའི་མཐིལ་ལ་ཁྱེར་དེ་ཡོད་པ་ཡིན་ཟེརས་པ།

དེ་དམག་དཔོན་པོ་ཡ་མཚན་སོང་སྟེ། དམག་ཚང་མ་ལ་ཟེརས། དེའི་པ་ཆ་དེ་དམག་མང་པོ་དང་ཡུལ་ཆེན་པོ་ཡོད་པའི་ཚོད་རག། ཁོ་ལ་དམག་མི་འཁྱེར། ཁོ་མི་ཐུབ་ཅེས་རག་ཟེར་དེ། དམག་ཚང་མ་ཁྲིད་དེ་ཕྱིར་ལོག་སྟེ་སོང༎ ༎

STORIES OF ANTS.

I.

In a large and wide country there lived a great king. This king was called *Khri-thob.* This king had a daughter whose name was *Nyı-dar-mkhan.* In another large and wide country there lived a great minister. This minister was called *dKar-ri-thob.* This minister had a son, and for that son king *Khri-thob's* daughter was asked in marriage. The king asked a high price for his daughter: 100 bushels of barley for the engagement-beer, 50 bushels of barly for the marriage-feast (beer), 200 bushels of barley for her first milk, and 1900 pieces of silver, in case they should separate again. Although he asked so much, the minister brought it in a moment. Then the minister said to the king: "All the outfit of the girl must be made of gold!" At this the king became very sorry, for he thought: "How should I procure so much gold?"

Then the king assembled the nobility and all his countrymen, held a council with them and said: "Whosoever has gold, must bring it, and I shall give him silver instead. But he did not receive any gold at all. Then the Wazir said to the king: "O king, gold will come out of the lake. Man cannot reach the innermost part of the lake, however hard he may try; but ants have a device by which they go to the innermost part of the lake. It will be good to get hold of the king of the ants!" Then the king asked: "How

shall we get the king of the ants out of the interior of the earth?" And the Wazir answered: "We must bring down some rain from the sky; and they will all come out of the ground. Then it will be best to seize some of them and we must say: 'Show (your) king!' If you do so, you will catch the king of the ants."

At that time there lived a hermit at the upper end of the valley. A man was sent to the priest. He was to tell him to make rain. When a little rain came down, the Wazir went out to see (what he could find). He was able to seize a few ants of good size. He took them to the castle before the king, and the king said: "Oh you ants, tell me who is your king? If you will not, I shall kill and annihilate you all!" The king of the ants was among that group; and when the (human) king spoke in such a manner, he became afraid, and (suddenly) one (of the ants) said: "It is I!" Then the (human) king said: "King of the ants! You must assemble all your ants and order them to fetch gold out of the lake. If you do not, you will be killed." Then the king of the ants went off and assembled all his ants. There were about two thousand of them.

Leading them all, he went to the shore of the lake. There he tied silk-threads round the waists of them all. Then, taking it in turns, every one of the ants brought half a *tola* of gold each out (of the lake). They continued fetching (gold) for one month, and when it was over, much gold had been obtained. Then the (human) king was highly pleased, and for the ants much flour and butter was kneaded, and a feast was given. Then they were dismissed. The narrow waist of the ants is due to the (pressure) of the silk-thread, when they went into the lake to fetch gold.

A goldsmith was now brought who worked the gold into ornaments (*ya-cags*), chains (*btag-skye*), and brooches (*ka-gu*). Then the minister sent the *nyo-pa* (bride-buyers), one hundred *nyo-pa*, seven *bkra-shis-pa*, seven drummers, seven clarinet-players, and three *'abor-'ago*. They all went to the castle of king *Khri-thob*. The wedding-feast lasted for seven days. When the seven days were past the bride was taken, and the minister was much pleased, for he thought: "All the utensils are of gold!" There also a marriage-feast of seven days was given. Henceforth the king and the minister both lived in happiness.

II.

This is another Ant Story. In a great country there lived a great king. One day this king went to a large plain for pleasure, where he made a great feast. There were several thousand guests who partook of that feast. When the meal was finished, they went away. All the rice that had dropped from their mouths was swept to the ground. Then all the rice that had fallen on the ground was carried away by the ants who had arrived there. They burried it in the ground. When they had burried it, there came a great king of another country to make war against the king who had given the feast. The whole army made a halt at the place where the feast had been given. As there was neither wood nor water, the whole army remained hungry.

When the ants saw that the whole army was without food, they took all the rice out of the ground and presented it to the army, and all the soldiers were satisfied. Then the general said to the ants: "Oh ants, from where did you fetch all that boiled rice?" The ants said: "Oh king, in that country on the other side there is a great king. That king came to this place to give a feast here. When the feast was given and the food eaten up, they all went away, and all the rice that had dropped from their mouths was thrown away. That was gathered (by us), when they had gone and taken under ground".

At this the general wondered and said to the army: "I feel that this king is in possession of a great army and a great country. We had better not fight against him. I feel, we cannot do anything against him". Thus saying he led his army back again.

NOTES.

The first story is interesting also from another point of view: It tells us something of the marriage customs in the ancient West-Tibetan kingdom. As we learn from the first tale, it is not only the bride that has to be paid for, but also the family of the bride has large expenses on the occasion of her marriage, for she is to be furnished with a costly outfit. The husband's party has to pay more or less on four occasions, 1) at the engagement, 2) at the marriage, 3) at the birth of the first child (the mother's first milk) 4) in case the couple should separate again, on that occasion. The amount fixed for that event seems to be the highest.

The *Nyo-pa* (the buyers of the bride) are sent by the bridegroom to the house of the bride and are not admitted, before they have answered a great number of questions on the ancient Tibetan mythology. See my book "Tibetische Hochzeitslieder"[1]. The *Nyo-pa* are accompanied by a number of clarinet players (*surna*), drummers with kettle-drums, and people who are called *bkra-shis-pa* (men of blessing). The latter have to shout *Ya-sha-ho* or *bkra-shis-par gyur-cig* during the recitations and during the dances. As we learn from our text, the *Nyo-pa* are furthermore accompanied by three man who are called *'aBor- 'ago*, head dancers.

When the feast at the home of the bride is over, she is taken in grand stile to the bridegroom's home, and there another feast is given.

At first sight it appears strange that the king of one country and the minister of another should deal with one another on equal terms. In the home of the tales such marriages may actually have taken place. For a minister of the ancient West Tibetan kingdom who was generally related to the royal family, may have considered himself an equal to any of the vassal kings of that kingdom. As the king of our story is furnished with a wazir as his councillor, we are led to think of the vassal-kingdom of *Bu-rig*, where, in the eighteenth century, the title of blon-po (minister) was exchanged for that of wazir.

In the second story the king is called ba-cha (Badshah). By this title the great Mughal emperor was known to the West Tibetans.
The name of the king, *Khri-thob*, means "receiver of a throne".
The name of his daughter *Nyi-dar-mkhan*, means "sunbeam".
The name of the minister, *dKar-ri-thob* means "receiver of the white hill".

[1] Folkwang Verlag, 1923.